

Tato práce se zabývá analýzou problematiky protikoloniálního odporu, jak jej zpracovávají Michel Foucault, Homi Bhabha a Edward Said. Konceptu protikoloniálního odporu se v porovnání s tématy koloniální moci a koloniálního diskursu dostává podstatně méně pozornosti. Tato diskrepance je jedním z důsledků současného pojetí koloniální moci a koloniálního diskursu v rámci postkoloniálních teorií. Teoretické zpracování koloniální moci a odporu proti ní v díle Edwarda Saida a Homi K. Bhabhy vychází z díla Michela Foucaulta. Foucaultova koncepce moci se s otázkou odporu vyrovnává tak, že definuje odpor jako funkci moci, čímž omezuje možnosti odporu a přesouvá odpor z dosahu kolonizovaného do rukou kolonizátora. Podobně oslabuje Bhabhovu koncepci odporu absence úvah o domorodém, protikoloniálním a politickém vědomí. Said nabízí ve svém díle podstatně diferencovanější popis koloniální zkušenosti, odmítá jednotnou koncepci koloniální moci a naopak vytváří prostor pro protikoloniální subjektivitu a konání. Tato práce se nejprve zamýšlí nad pojetím moci a odporu v díle Michela Foucaulta a následně analyzuje, jak s ním ve svém díle pracují Edward Said a Homi Bhabha: kde se s Foucaultovým pojetím prolínají, kde se od něj liší nebo jej, v Bhabhově případě, naplňují. I když Saidův a Bhabhův přístup charakterizují odlišné cíle a rozdílné teoretické postupy, oba teoretici sdílejí rozvíjející se vztah k Foucaultovu dílu. Saidovo dílo *Orientalism* přímo vychází z Foucaultových děl *The Archeology of Knowledge* a *The Order of Things*. Bhabha následně vychází ze Saidova díla *Orientalism* postupnými teoretickými úvahami, které v mnohém vyrůstají z Foucaultovy teorie moci a vědění, diskursu a subjektivity.